

LA ESQUELLA
DE LA
TORRATXA

PERIODICH SATIRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DONARA AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SEMANA

10 céntims cada número per tot Espanya
Números atrassats 20 céntims

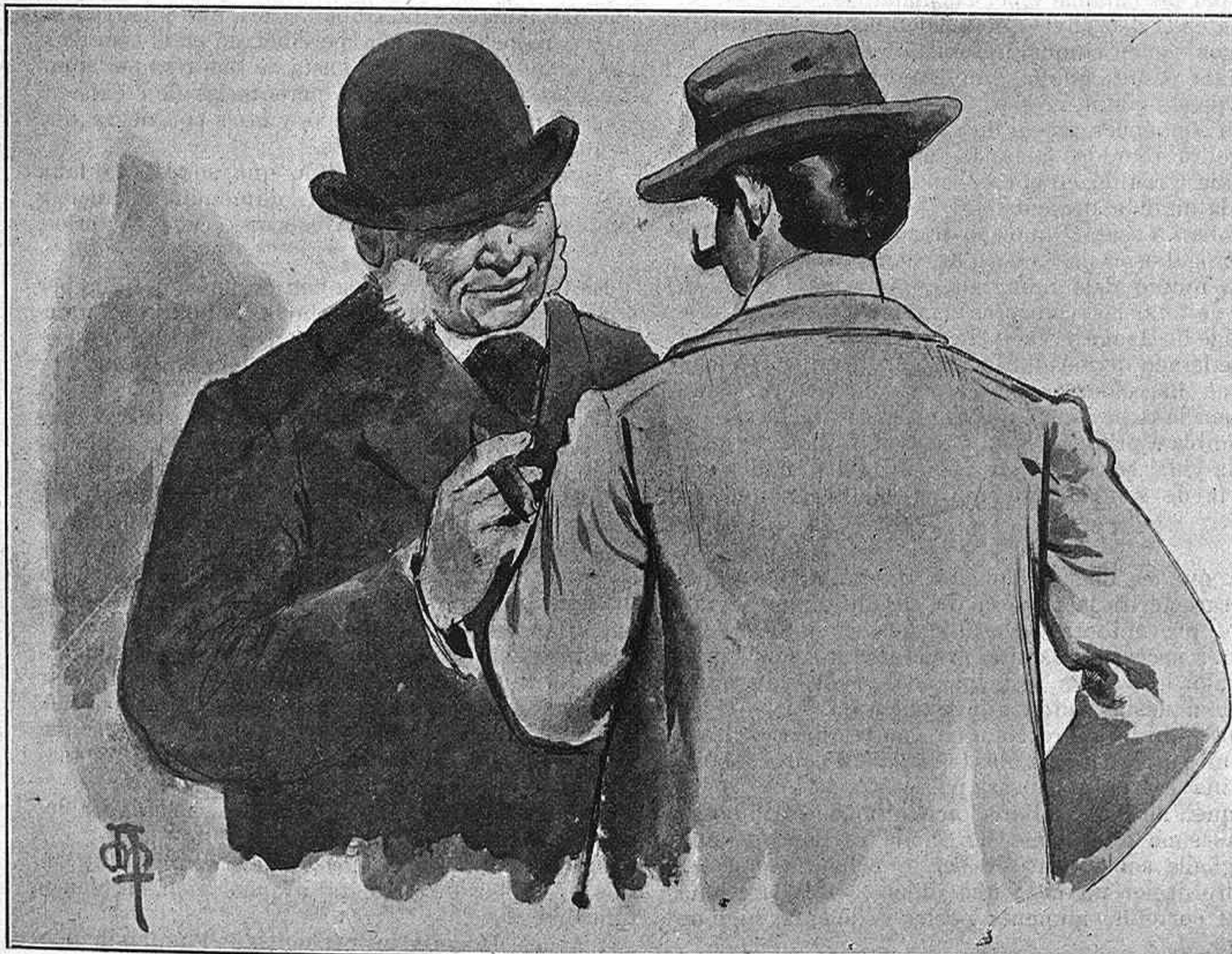
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre Espanya, 3 pessetas
Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 5

LA NOTA DEL DIA

—¿Ja dejuna vosté?...
—¡Es clar! En aquesta edat ¿qué vol que fassi?

(Dibuix de APELES MESTRES)

CRÓNICA

AQUESTA Barcelona tan rica, tan populosa, que paulatinament va escampant las sevas edificacions de riu á riu y de la montanya al mar, salda tots els anys ab un déficit considerable el compte corrent de la seva població.

Son sempre alguns mils més els que moren que 'ls que naixen.

Hi ha cada any més enterros que bateigs.

Y á pesar de tot la població va creixent en unas pròporcions extraordinarias.

La inmigració contínua, incessant acut á cubrir ab excés las baixas que s' experimentan, com las llevas cubreixen las de un exércit en operacions delmat per las batallas y per las malalties.

Per cada deu buyts que quedan en las filas barceloninas, venen cinquanta forasters á omplirlos.

Aixís resulta que la gran majoria dels pobladors de aquesta ciutat, no son fills de Barcelona. Si se 'n volen convéncer, fassin una proba. A tot arreu hont se trobin reunidas algunas personas, en qualsevol tertulia ó reunió, en el café, en el cassino, preguntin á cada un dels presents:—¿D' hont es fill, vosté?— Y trobaran sempre que sols una ínfima minoria dels interrogats son nascuts á Barcelona.

La munió dels immigrants, procedents en gran part de todas las comarcas catalanas, y de las provincias de Aragón y Valencia, sense contarhi 'ls que procedeixen de més lluny, venen aquí en la creencia de que Barcelona es una ciutat molt *vividora*... y no obstant la experiencia demostra lo contrari.

Sembla á primera vista que aquí tothom se guanyi la vida; pero á jutjar pels resultats, millor ens hauria de semblar que aquí tothom se guanya... la mort.

¿A qué es deguda aqueixa mortalitat excessiva que caracteriza la manera de ser de aquesta gran ciutat, provehidora incansable dels cementiris?

No 's necessita practicar grans investigacions pera senyalar las causas principals del pahorós desastre, ja que aquestas saltan á la vista.

Dos n' hi ha sobre tot que causan més víctimas que un parell d' epidemias treballant á competencia, á quina de las dos causarà més víctimas.

Aquell aforisme «Barcelona es bona—si la bossa sone—sone ó no sone Barcelona es bona» es una antigüalla sense rahó de ser, que hauria d' estar substituït per un altre que digués: «De Barcelona cosas corrents: aliments pochos y dolents: higiene gens.»

La mala qualitat de las sustancias alimenticias, la

carestia de las mateixas, que ja casi no son assequibles á las classes treballadoras, y per fi de festa 'l descuyt més complert en las prácticas de la higiene pública son las causas eficients de la mortalitat excessiva, que converteix á Barcelona en un dels grans laboratoris de la mort.

Aquí 's falsifica tot: lo que 's menja, lo que 's beu, y fins l' ayre que 's respira.

En casi todas las grans ciutats del mon se procura que la vida siga sana y barata: lo únich costós en ellas es lo supérfluo, las diversions. Aquí, al contrari, las diversions son molt baratas y 'l menjar es caríssim. Costa menos l' entrada al teatro que 'l pá.

Aquesta facilitat de divertir-se es un dels atractius que més influencia exerceixen en els immigrants, es una de las tentacions que ab més forsa 'ls arrastran á venir á establirse entre nosaltres... Sols després que han vingut s' ho troban. Cert que guanyan un salari major que 'l que percibeixen en el séu país; pero aquest salari no 'ls basta de bon tros per' atendre á las necessitats més perentorias de l' existencia... Han buscat la diversió, y no 's pot negar que 'n quedan molt de divertits.

Sobre tot, quan la malaltia, que aquesta no falta may, en els pobles que s' alimentan insuficientment y que no respiran ayres sans, acut á visitarlos.

En tota ciutat una mica ben organizada hi ha per aquests cassos hospitals, ahont els pobres son atesos ab tots els refinaments y requisits que aconsellen els avensos realitzats per la ciencia de curar.

¿Y á Barcelona?

La capital de Catalunya se troba en materia hospitalaria, mica més mica menos, tal com se trobava, cinch sigles enrera, cinch sigles justos y cabals.

L' Hospital de la Santa Creu, fundat en l' any 1401, es el mateix edifici qu' en aquella época va construhirse, y conserva casi 'l mateix régimen qu' en aquella época tenia. La seva direcció está confiada com llavoras, no á un metje eminent qu' entengui en las malalties del cos, sino á un eclesiástich que 's fixi avants que tot, si es que vol fixars'hi, en las malalties del ánima. Aquest eclesiástich es allí 'l poder supré: els metjes encarregats de la visita, els practicants destinats á secundarlos, els enfermiers que han de cumplir las prescripcions facultativas, tots están baix la direcció immediata del Sr. rector.

L' edifici y 'l régimen s' armonisan admirablement.

Barcelona no tindrà museos; pero conserva un curiós exemplar de Hospital arqueològich, en plenas funcions.

Y aquest Hospital arqueològich es l' únich de que poden disposar els pobres... quan hi ha puesto.

Que no sempre n' hi ha, á pesar de omplirse las sevas salas de llits, á fileras y de través, convertint-las en inmensos estenalls de dolors y de miserias, barreja informe de pacients afectats de totas las dolencias imaginables, sumits en una atmósfera de aquellas que, segons la pintoresca locució vulgar, poden tallarse ab ganivet.

Però ¿y 'ls malalts que ni en aquestas condicions de aglomeració poden lograr un llit per estar tots ocupats?

Aquests arri-van á la porta del Hospital y se'n han de tornar á casa seva si es que tenen casa. Per morir-se tots els llochs son bons... la proba es que un infelís, poch mesos en-rrera, no havent trobat acullida al Hospital, va anar á acabar els seus días, dintre de la barraca de unas obras del Poble Nou. Allá van trobarlo mort, com un animal, sense asistencia de ningú.

Si hi ha realment un'altra vida, ahont las ánimas se comunican las sevas impresions terrenas, sería curiós saber lo que 's dirían aquest desventurat y el generós Sr. Gil, que va deixar al morir més de 700.000 duros en or, pera la construcció de un Hospital á Barcelona.

—¿Es possible — exclamaría 'l bon patrici— que 'ls méus executors testamentaris, no hajan complert encare la méva piadosa comanda?

Per vosté, Sr. Ferrer y Vidal (D. Joan—y consti que li poso 'l nom de fonts perque ningú 'l puga confondre ab sos germans); per vosté també senyor Sivatte, vaig escriure la crónica passada, y escrich també l' actual, y n' escriuré cent més si es necessari. Cap dret els assisteix pera tenir entretinguda la realisació del honrós encárrech que 'ls va fer el senyor Gil. Podían no acceptarlo; pero una vegada ad-més estavan en l' obligació de complirlo ab religiosa

puntualitat. Están en falta ab el testador; están en falta sobre tot ab els pobres de Barcelona.

Encare que no 'ls conech íntimament, sé que gosan un y altre de una posició desahogadíssima, y per aquest motiu, no es fácil que vostés s' hi hajan de veure may en el tránsito dolorosíssim de aquests centenars de infelissos que acuden al Hospital de la Santa Creu y han de tornarse'n per falta de llits; pero la seva condició de homes ríchs y felissos, no 'ls pot eximir de tenir entranyas y de tenir rubor.

Cada un dels malalts que 's veu avuy retxassat del Hospital ha de pesar sobre la seva conciencia. Si no 's troba assistit es senzillament, perque vostés, Sr. Ferrer y Vidal y Sr. Sivatte, no han fet lo que devían. Y jo, al séu lloch, no podría dormir.

Si á Barcelona hi hagués verda-der esperit públich, s' establiría á las portas del Hospital un torn de vehíns honrats, y cada vegada que un malalt no pogués ser admés per falta de llit, els vehíns de guardia l'acompanyarían alternativa-ment á la morada suntuosa del senyor Ferrer y Vidal y del Sr. Sivatte, dihent:

— Vením, en nom del Sr. Gil, á exigirli un llit, per aqueix desventurat, partíci-pe legítim de la piadosa herencia que vostés de moment detenten.

Y á veure, si á copia de veure llástimas se despertarian del incomprendible en-sopiment que semblan haver adoptat per norma, y del qual no

logran desvetllarlos, ni 'ls sentiments religiosos, que segons fama, professan un y altre, ni l'intervenció de la Junta provincial de Beneficencia, ni 'ls clans de una ciutat que ja comensa á estar indignada, y ab rahó, de la seva enigmática conducta.

P. DEL O.

UN PERSONATJE DEL TEATRO

(Dibuix de APELES MESTRES)

PICAROL

Protagonista de la nova obra de Apeles Mestres, estrenada últimament al Tivoli.

HIVERN

Despullats de fullas—macilents y sechs,
semblan tots els arbres—tristos esquelets
que al mitj s' aixequessen—d' un desert immens
gran com es la terra—cuberta de neu
que á desfer no arriba—lo sol ab son bes,
com si sense forsas—malaltís y fret
per conte de vida—sols la mort portés.

No hi ha flors ni flayres,—totas pols s' han fet;
no hi ha aucells que cantin—tendres y contents;
no hi ha papallonas—de volar lleuger;
l' aygua creSTALLINA—s' ha tornat dur gel;
son auras y brisas—vent del nort furient;
l' auba alegre en freda—boyra 's converteix;
la naturalesa—tota está en suspens.

Com si fos la vila—buyda, ningú 's veu;
lo mestral aixeca—la pols dels carrers;
las portas tancadas—hi ha per tot arreu;
prop del foch s' arriman—los baylets y 'ls vells;
los gossos udolan;—lluny pica 'l ferrer;
no tocar á festa—sino á morts se sent;
sembla qu' es lo poble—cementiri immens.

Mentres la llar voltan—pares, fills y nets,
escoltant rondallas—d' altres passats temps,
de follets y bruixas—que ixen al hivern,
apartats se parlan—sense alzar la veu,
la pubilla jove—y 'l galan promés,
quin mirar dolcíssim—á sos cors trasmet
quánta vida 's cova—sota de la neu.

S. ALSINA Y CLOS

¡L' ÚLTIMA NOVEDAT!

Tractantse d' una *novedat* y sobre tot de l' *última*,
ja poden vostés suposar qu' es cosa dels senyors
yankis.

Una societat de sabis, no recordo si de Filadelfia
ó de Nova-York, es la que l' ha inventada.

¿L' assumpto? Aquí 'l tenen explicat en pocas pa-
raulas, expurgadas de tecnicisme científich, que vos-
tés potser no l' entendrían, y jo segurament tampoch.

S' ha observat, dit siga ab tot el respecte degut,
que la majoria de las personas que poblan la terra,
son tontas. De cada milió de ciutadans ne surt una
eminencia; de cada cent mil, una mitjanía; de cada
deu mil, un home regular... Tot lo demés—per no
dir prosaicament qu' es *terregada*—pot molt bé, sen-
se ofendre l' amor propi de ningú, calificarse de gé-
nero inferior.

—¿Cóm ho faríam—s' han dit els aludits sabis
nort-americanos—per fer pujar el nivell intel·lectual
de la rassa humana?

El vigor físich s' augmenta menjant toro; l' agilitat,
donantse injeccions de sanch d' esquiroi; la hermo-
sura de la veu, atipantse de canari...

Y 'l talent? ¿cóm se fa creixer? ¿á quin medi ha d'
acudir-se pera convertir á un memo en persona
com cal?

Els sabis yankis s' han posat á estudiar el proble-
ma ab la devoció que 'ls caracteriza, y probant d'
aquí, probant d' allá, ideant un procediment, ensa-
jantne un altre, han acabat—aixís al menos ho asse-
garan—per donar en el clau... de la sabiduría.

—El talent—diuhen ells—resideix en el cervell.
Tot lo que no sigui modificar la constitució de la
massa encefálica dels tontos, es perdre 'l temps y 'ls
quartos.

¿Manera de conseguirla aquesta modificació?

Aquí está 'l *quid* del portentós descobriment que,
si va bé, amenassa convertir la terra en una immen-
sa academia.

—Agafarém—van dihent,—cervells de sabi que ja

ARTISTAS ILUSTRES

ITALIA VITALIANI

Primera actriu de la companyia de *Novedats*.

hajn servit, es á dir, sabis difunts; convertirém
aquests cervells en polvos, á manera de rapé, y ja
está resolt el problema. Ensumats pel conducte na-
tural, qu' es el nas, els polvos arribarán fàcilment al
cervell... y ja no es necessari enrahonar més. Dugas
senmanas de tractament, trenta ó quaranta ensuma-
das de polvos de cervell de sabi, y tenen vostés al
bobo més acabat convertit en un Séneca, un Salomé
ó un Mañé y Flaquer.—

El sistema, com se veu, está basat en la més se-
vera lógica y no pot deixar de donar els brillants
resultats que 'ls nort-americanos se prometen.

L' única dificultat ab que de moment tropessan
pera practicar experiments en gran escala, es la se-
güent:

—La primera materia que pera la fabricació dels

polvos necessitem—sembla que⁷ diuhen—es cervells de sabis autèntichs y acreditats. Aquests cervells escassejan. ¿Còm ens els procurarem?

La cria de sabis hauria resultat lenta y cara, la fabricació de sabis artificials era impossible... ¿Qué han fet ells, davant d' aquest apuro?

Han enviat als seus corresponsals, residents en totes las nacions del món, una circular que en substancia vé á dir aixó:

«Veji als sabis del seu país, explíquils l' assumpto y supliquils que, en bé de l' humanitat, tinguin la galanteria de cedirnos el seu cervell, en la seguretat de que no 'n farem us fins que siguin del tot morts.»

Alguns corresponsals han contestat, participant que portan ja recullidas una pila d' adhesions. Entre ells s' hi contan els de Fransa, d' Alemania y d' Inglaterra.

En quant al corresposnal espanyol, diu que ha donat una contestació deliciosa.

«A Espanya, de sabis no n' hi ha gayres—sembla que ha dit,—y encare 'ls pochos que hi ha no tenen cervell.»

MATÍAS BONAFÉ

DAVANT D' UN TERMÓMETRO

—Vet'aquí lo que fá venir el fret: aquests trastots, que baixan y pujan al seu capritxo.

II

A LAS SOLTERAS RECATADAS

En bona mar tothom es bon mariner.
Refrá popular.

Veniu, veniu á mí—¡oh verges pudorosas!
No us vull discutir pas—si sou lletjas ó hermosas,
ni tampoch si us diheu—*Ofelias, Margaritas,*
Carlotas... ó Násias.

A mí may m' ha inspirat—la rassa femenina
la rabia d' un Balzac,—la fé d' un Catalina,
l' amor d' un Michelet,—ni cap d' aquests romansos
que 'ls sabis ens contan.

Perque jo crech que, may,—ni una página bona,
com asseguran ells,—s' ha escrit sobre la dona;
perque no s' hi escriu bé,—que son á més de *muelles*
massa accidentadas.

El meu desitj sols es,—angelets d' ignocencia,
qu' apreneu un bocí—de la molta experiència
que dintre del sarró—porta, entre las alforjas,
el frare que firma.

Un pobre frare llech,—que, mal m' está qu' ho diga,
cansat de corre mon,—ara ha plantat botiga,
y á tothom expendeix—filosoffas *sevas*
de la màniga ampla.

Un pobre frare llech—que sab que moltes nenas,
fingint borrar del cor—las amorosas penas,
á enclaustrarse se 'n van—com qui va al matadero,
y sé ángels somífan.

Y ¡ay! als ángels del cel—teniu tanta semblansa
com, ara que us diré?—posém en comparansa
com la Pardo Bazán—á la Santa Teresa,
l' ou á la castanya.

Está bé qu' al impuls—de las costums honestas
no volgueu assistir—segons á quinas festas
que acaban tot sovint—en bacanales impuras...
y fent trencadissa.

Pero, de tot aixó—á visitá 'ls canonjes,
las ordres y 'ls convents—y al últim ferse monjas,
hi va bastant de tros;—y no succehiria
si 'm volguessen creure.

Bé que sigui 'l *béstiahom*—maligne que us espanti
y qu' al aná á la font—no us deixeu trencá 'l canti:
pro es que vosaltres feu—encare mes l' hipócrita:
que no aneu per aygua.

Si jo us aconcellés—pendríau l' esbranzida
d' un riure enjogassat—qu' us fora nova vida
y vostre ensofiment—desferia's com boyra
quan el día apunta.

Si jo us aconcellés,—donzellas recatadas,
vos diria qu' al cel—no hi esteu pas cridadas;
per probárvosho aixó—us tancaríá ab homes
honrats, pero... guapos.

Vos diria qu' al mon—s' ha de lluytar per viure,
y qu' anuleu uns goigs—dels que ningú n' es lliure,
y us faria, per fí,—á totes las *monjetas*
aquesta *arengada*:

—En no cremarse ab foch—está la diplomacia;
sé honrada entre parets,—aixó no té cap gracia.
(Si fos entre *Joanets*—seria un' altra cosa
tota diferenta.)—

FRA NOI

NOTAS QUARESMALS

SALÓ PARÉS

XVIII EXPOSICIÓ EXTRAORDINARIA DE BELLAS ARTS.

Com de costum s'hi troban casi tots els coneguts, tal com pintan ordinariament, sense aquell estímulo de guanyar una distinció, qu' es lo que sol impulsarlos quan concorren á las Exposicions oficials. A ca 'n Parés no poden aspirar á altra premi que á l' admiració del públich y al favor de un que altre comprador que s' enamori de alguna de las obras exposadas.

Aquesta reunió íntima, sense entonament ni foras de flaqueza, es, precisament per aquests motius, doblement simpática. Cada artista s' hi presenta tal com es, seguint el seu taranná ab agradable despreocupació. Las exhibicions particulars de cada senmana se refundeixen en una exhibició de carácter general, y de aquí la sorprendent varietat que ofereix aquell conjunt de notas y impresions.

L' art es un... pero dintre de la seva unitat apareix divers, com diversos son el temperament y 'l gust dels que 'l cultivan.

Nosaltres com á ecléctichs, admetém tot lo bó de totas las escolas.

Saludém, en primer terme, al Antoni Fabrés, que desde París, ahont resideix ja fá molts anys, guanyant honra y profit ben merescuts, s' ha recordat dels seus paisans, enviant una taula magnífica com á seva, titulada *En la mezquita*, modelo de dibuix sólit y de coloració delicada, que fan d' ella una miniatura per lo ben acabat y primorós de sos detalls y un gran quadro per l' admirable entonació del conjunt. De aquesta manera sols hi pintan els mestres, heréus de las grans qualitats del immortal Fortuny.

Un aplauso á n' en Graner que ab son paisatge *Desde Vallvidrera—Cap al tart* ha sorprés d' una manera admirable l' hora d' encesa de fanals en la ciutat llunyana. Aquest quadro es una nova demostració de que per en Graner no hi ha dificultats.

¿Y qué dirém del *Auto de fé* del Urgell? Alló ja no es *siempre lo mismo*, sent sempre una impresió emocionant, plena de fantasia, impregnada de tristesa lúgubre. Aquell recinte misteriós, banyat per la llum del creixent de la lluna, es un digne escenari de la crema de llibres.

Entre 'ls paisatjistas descollan en Vancells, ab son quadro *A Montanya*, envolt en misteriosas brumas; en Galwey, ab sa hermosa impresió *Matinada*; els germans Viver ab sas perspectives de la comarca tarrasenca; en Durán ab sas *Pomeras*, en Ramón Borrell ab sa nota de la Cerdanya, en Pep Masriera en son estany y son paisatge, en Tolosa ab son interior de bosch, en Cabanyes ab son pí de la terra blanca y alguns altres.

Com á marinistas se 'n enduhen la palma en Mas y Fontdevila, ab sa admirable y lluminosa nota *En el Puerto*; en Baixeras ab sa *Arribada de las barcas*, y en Llaverías, autor novell que 's guanya un bon lloch ab sos dos quadros *A punt d' embarcar* y *A poca vela*.

En Paco Masriera apareix com sempre, opulent y elegantíssim, ab sas tres figuras femeninas; en Román Ribera 's distingeix ab una nova varietat de un de sos temas predilectes: *Al amanecer*, qu' es una sortida de ball, de una execució fina y per lo justa insuperable; en Baldomero Galofré fá gala de sa fantasia rica y espléndida ab la colecció de sos quadros de assumpto italiá; en Tamburini 's presenta poeta y refinat com de costum y sempre distingit; en Ramón Casas se limita á fer acte de presencia ab un notable estudi de interior; en Cusí dona una bonica varietat de sas bailarinas iluminadas artificialment; en Soler de las Casas, ab lo *Dol de la lluna*, ofereix un estudi de celatje fantasiós y pintat al pastel ab rara habilitat; y per sas figuras al pastel de suau encarnadura es també digne de aplauso en Pinós Comes.

Entre 'ls autors joves mereix una menció especial en Francisco Sardá, Son retrato de senyoreta es una obra d' empenyo, realisada ab una gran sinceritat y que revela en son autor un considerable progrés.

FRA JUNCOSA

—En certs días, tant mateix, fins vé de gust menjar peix.

NOTAS QUARESMALS

PRINCIPAL

El Sr. Costa y Noguera demostrá en son concert condicions envejables de concertista de piano, principalment en las pessas d' execució difícil y qu' exigeixen un gran mecanisme.

Com á compositor doná á coneixer un' opera en un acte, sobre un llibre del Sr. Trullol, titulada *Fior di mandorlo*, que vol dir *Flor d' admetller*.

Te aquesta producció algunas pessas tractadas ab verdader coneixement de l' art de compondre; pero no totas corresponen al caràcter de las situacions del llibre, ni revelan en son autor una personalitat prou destacada.

Las mes aplaudidas sigueren els coros de introducció, un duo de tiple y barítono; una pregaria de tiple y uns garbosos ballables.

En suma: flor de atmetller, que cau de la branca si fá fret. Afortunadament pel Sr. Costa no 'n feya en el teatro, ahont s' hi veyan un gran número de sos amichs y admiradors.

La companya de la Sra. Tubau anuncia una serie de 26 funcions, en las quals donará á coneixer las obras que ha estrenat á Madrit últimament.

Inauguració: demá dissapte ab el drama de trajos: *La corte de Napoleón*.

LICEO

Diumenje á la nit varem anar á missa.

Exerci de celebrant Mossen Antoni Nicolau, ajudantli 'ls coros del *Orfeo catalá* y la nutridíssima orquesta qu' exigeix l' execució del gran Requiem de Berlioz, interpretat á tota consciencia, ab son joch de instruments de metall y sas numerosas parellas de timbalas.

L' obra tingué un éxit inmens.

Y la veritat siga dita: se 'l mereix.

A n' en Berlioz, per fiar massa en el séu geni, y anar sempre contra la corrent, els séus contemporanis no li feren la deguda justicia. Li fou precís morir-se pera comensar á viure. Son *Requiem* es la missa que s' ha de dedicar á l' eterna glorificació de son esperit creador.

Perque no es sols la composició de un autor efectista, que busca novetats de sonoritat desconegudas. En trobarlas y aplicarlas acertadissimament á certs passatjes de la missa, com el *Tuba mirum* y altres del *Dies irae*, estriba una part del mérit de la composició. Una altra part, y no la menos considerable, depen de lo fondo y emocionant del sentiment religiós de qu' están impregnats altres molts passatjes.

Algúns com el *Lacrymosa*, l' *Hosanna* y l' *Sanctus* tingueren de ser repetits entre 'ls aplausos entusiastas de la concurrència, que omplía de gom á gom el gran teatro.

El mestre Nicolau dirigí l' obra ab gran serietat y ab una íntima y completa possessió de la mateixa. L' orquesta sempre afinada y obedient á la batuta del mestre. L' Orfeo catalá, no ha conseguit encare l' aplom qu' es necessari per embestir ab tota seguretat obras com el *Requiem* de una execució tan per extrém difícil: potser li falta també algún reforç en la corda de tenors. Pero s' ha de dir, ab justicia, que alguns passatjes sortiren admirablement matisats, fent gala 'ls coristas de 'n Millet de aquell frasseig deliciós, qu' es una de las condicions distintivas de aquesta corporació coral.

ROMEA

Durant la representació del drama *Carn pel llop*, á través de una acció pobra, de una trama desmanjada y de uns diálechs llisos y descolorits anavam pensant:—¿Y 'l títol? ¿Ahont es en tot aixó que passa—en aquest metje que 's veu qu' envenena á un marit, pera casarse després ab la viuda—ahont es la *Carn pel llop*?

Quan varem veure que ja casat tenia á l' ex-viuda al quarto de nuvis, pensavam:—El llop es ell: la carn ella. Pero si ara se la menja ¿qué dirá 'l públich?

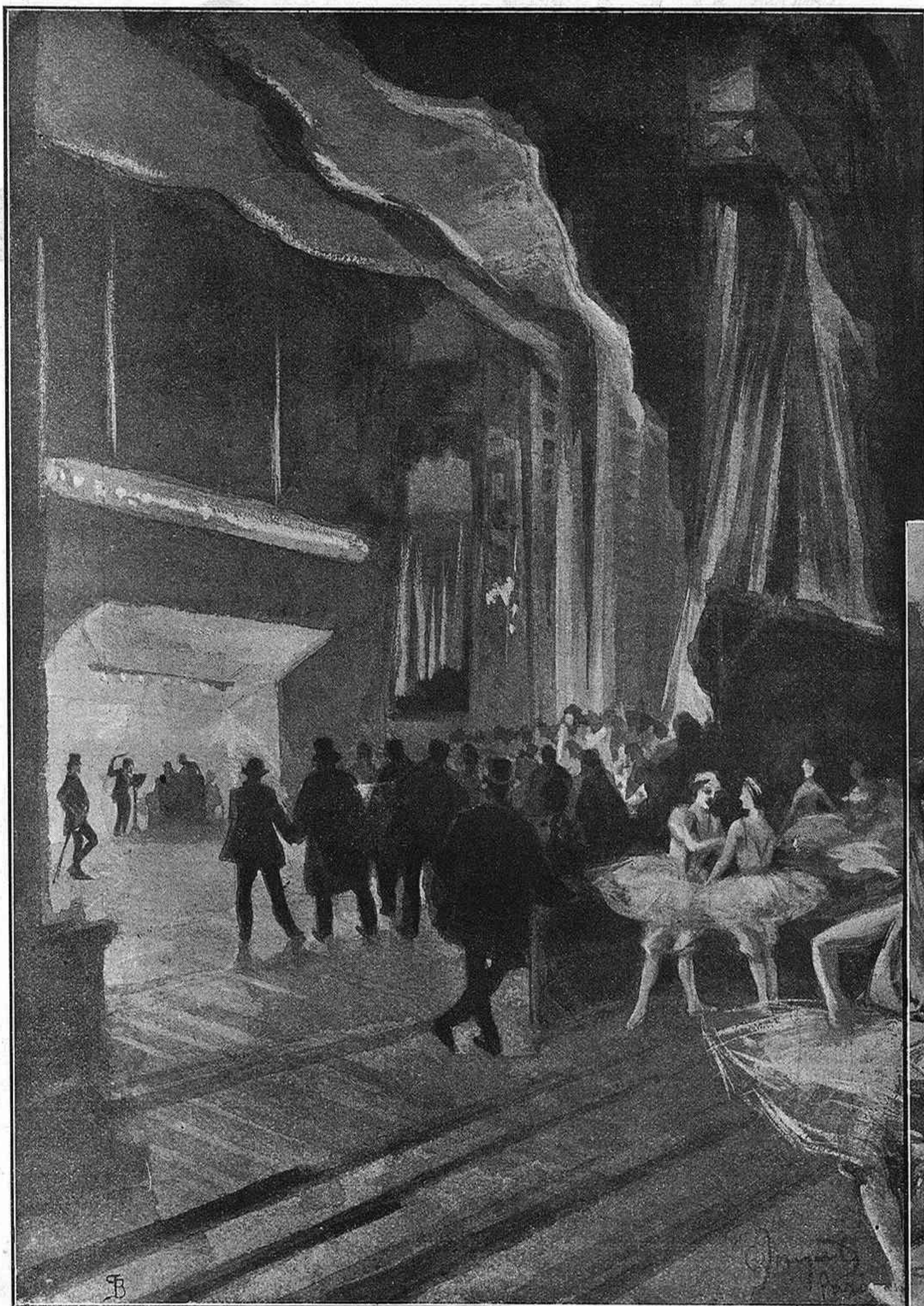
Afortunadament no té temps de menjársela, puig el

—Au, quatre tochs ben brillants, y cap á esmorzar, germans.

CROQUIS PARISIENCHS

L' HORA DELS ENSAIGS, AL TEATRO DE L' ÓPERA

Els coristas, ensajant al escenari.

remordiment de haver sigut l' assessor del primer marit, li fé agafar un treball tan fort, qu' en pochs moments el porta á la sepultura.

El públich—i y l' de *Romea* qu' es sempre de tan bon acontentar!—se préu la cosa malament, y dona mostrars manifestas de desagrado.

Al últim s' explica bé l' títol del drama: un' obra reventada. *Carn pel llop.*

TÍVOLI

Apeles Mestres ha portat á la escena una balada exquisida. Fins ara semblava que las baladas sols en el llibre poguessen tenir existencia; pero l' autor de *Picardol* acaba de demostrar que quin se posseheixen, com ell posseheix, inspiració, sentiment potich y refinat bon gust, poden portarse á las taulas, adquirint allí la consistencia y l' relléu de las obras destinadas á la escena. Quin drama mes hermós el que s' desrolla en l' ánima del buó *Picardol*, secretament enamorat de la seva mestresseta! Es l' enamorament de un cuch de terra per una estrella. ¡Y quin efecte me teatral y de mes bon género el de la revelació que vá á ferli del seu amor, sobtadament interrompuda per la bombardá y la gazara de la boda! L' estrella se 'n vá ab el marit que acaba de peidre, 's desvaneix en el cel de la felicitat, sense arribar á tenir coeixement del amor del cuch de terra que l' idolatra, y que 's quida sol, plorant desesperat.

Aquest drama íntim y sentit se desrolla en un ambient de poesia y de un gran sabor d' Edat mitja, y te per expressió uns versos admirables, com tots els que produheix el mes correcte y primorós dels poetes catalans.

No podém resistir á la tentació de reproduhir la *Cansó del Picardol* que tanca, 's pot dir, tota l' essencia del drama.

CANÇO DEL PICAROL

«Un cuch de terra, un pobre cuch
va enamorar-se d' una estrella;
ell era ull-cluch, poruch, feixuch,
ella era hermosa á maravella.

»El miserable per etzar
aixecá 'ls ulls una vesprada;
abaix la terra era un fangar,
adalt la volta era estrellada.

»Y entre tant d' astre pampelluch,
entre el lluhir de tanta estrella,
vejé una estrella el pobre cuch
que va semblarli la mes bella

»Y ay lariró!
»Riuten si vols de la cançó
que jo no puch riure;
riuten si vols de la cançó
que jo no puch riure, nó!

»Desde allevoras, cada nit
ficsa en el cel té la mirada,
y ab son ull fit, ferit, ardit,
no hi veu res mes que sa estimada.

»Vivint per ella el malestruch
se va morint sense esperansa;
que 'l pobre cuch, no es mes que un cuch,
y ella es tan bella en lluyanansa!

»Y en tant, radiosa y esplendent
fé son camí l' hermosa estrella
ignorant sempre, eternament
que hi hagi un cuch que 's mor per ella.

»Y ay lariró!
»Riuten, si vols, de la cançó,
que jo no puch riure;
riuten, si vols, de la cançó
que jo no puch riure, nó!»

Aquesta cansó es de las que quedan, tant mes quan en Granados ha sapigut embellirla, ab un esclat de música inspiradíssima. En aquesta pessa, en lo preludi que acaba ab un delicat coro de donas, en l' arieta de Regina y en la marxa nupcial, ha donat en Granados una nova proba del seu talent pel cultiu de la escena lírica. El públich va prodigarli 'ls seus aplausos, cridantlo al escenari.

L' obra sigué bastant ben posada... pero representada detestablement. Ningú sabia 'l paper, y per major desventura, el barítono Parés no estava bé de veu. Pero s' acostava 'l terme de la temporada y era precís posarla á tota costa. ¡Calculin si valdrá l' obra, quan á despit de tots aquests inconvenients, va tenir un éxit tan franch y tan extraordinari!...

NOVEDATS

La primera impresió que produheix l' actriu Vitaliani es altament favorable. Las facultats no la afavoreixen; no té en el semblant lo que 'ls andalusos ne diuen *ángel*, algunas inflexions de la veu li resultan una mica nassals, pero aixís y tot s' imposa. ¿Ab quins medis? Ab el seu talent y ab la seva sinceritat.

De nom de mare 's diu Duse. No 's pot dir artísticament que siga germana de l' egregia y assombrosa Eleonora; el parentiu resultaria massa pròxim; pero n' es ben bé cusina, es á dir, forma part de la familia, y 'n té tot l' ayre. Aixó sí que no pot negarse.

La comedia de Bracco *Tragedia dell' anima* té un acte primer magnífich. En tres ó quatre escenas no més planteja y casi desrolla tot un drama: la expulsió de un remordiment que atormenta á una dona casada, enemiga de mentidas y fingiments, qu' en un moment de ceguera va faltar al seu marit. Té un fill; el marit el creu seu, y ella li revela qu' es del altre.

Desde aquest punt el marit l' abandona, considerant que aquella débil criatura dintre de la familia seria per ell una causa eterna de torment.

Pero la criatura, hereva de la degeneració de son verílder pare, mor, y encare que la mare 's proposa saborejar el torment de l' ánima com á cástich, la guanya l' amor que sent pel seu marit y torna ab ell. ¡Al fi es un sér humá! Se n' hi va, endavantantse que no será del tot felissa: el recort de aquella innocente criatura vindrá á atormentarla en sos moments de goig.

Aixís acaba l' obra, com si s' esfumés en las brumas, deixant al públich en la llibertat de concebir un presentiment. Aquest desenllás, per dirigir-se mes á la inteligencia que á l' emoció, deixa una gran fredor.

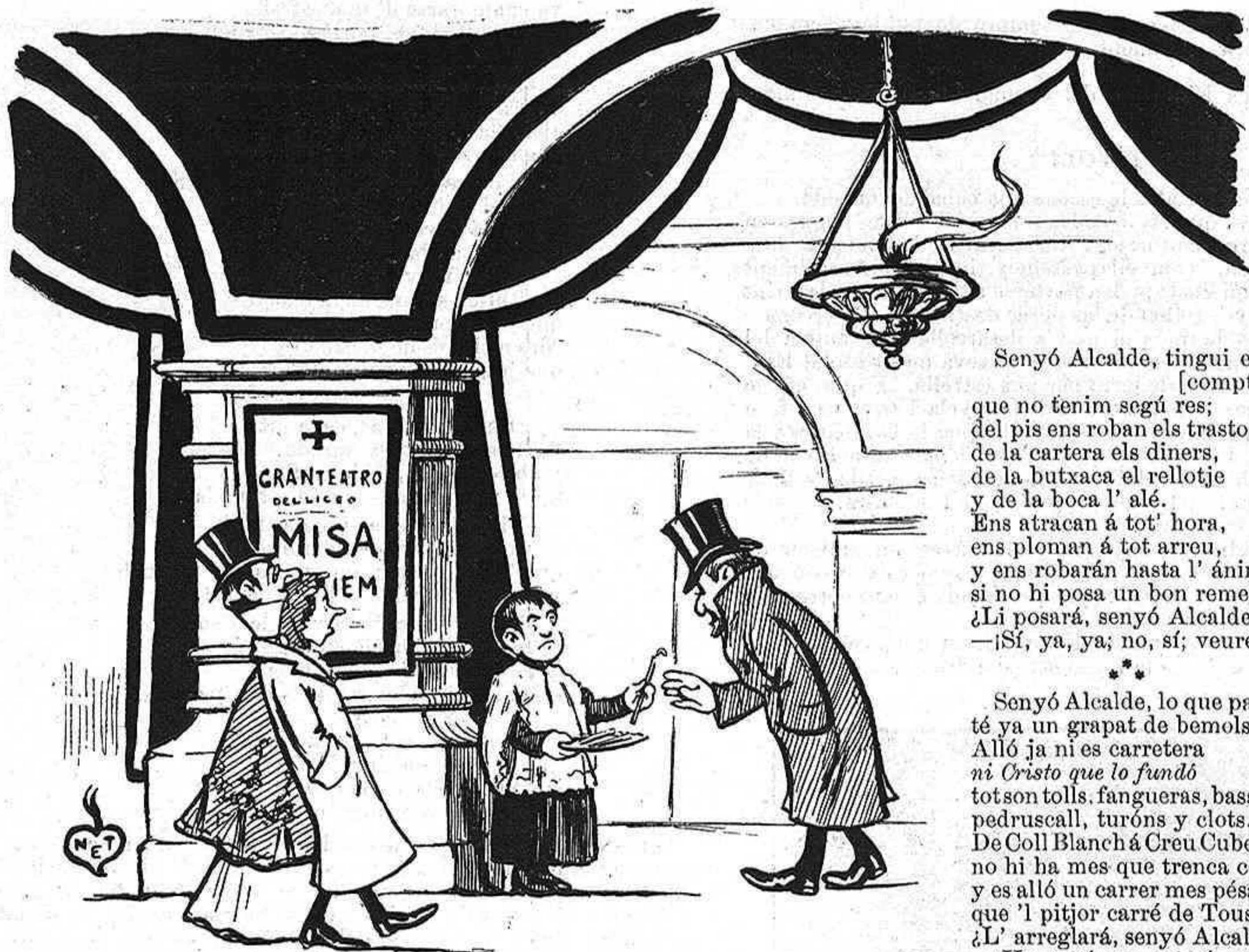
L' interpretació justa, esmeradíssima, com saben las modernas companyas italianas, tan estudiosas, tan homogéneas, sempre rendint tribut preferent á la naturalitat; pero á una naturalitat

Las bailarinas, ensajant al foyer.

(Dibuixos de O. JUNYENT)

MISSA DE REQUIEM AL LICEO

—Si es servit; la cerilleta pel oferiment.

Senyó Alcalde, tingui en [compte
que no tenim segú res;
del pis ens roban els trastos,
de la cartera els diners,
de la butxaca el rellotje
y de la boca l' alé.
Ens atracan á tot' hora,
ens ploman á tot arreu,
y ens robarán hasta l' ánima
si no hi posa un bon remey.
¿Li posará, senyó Alcalde?
—¡Sí, ya, ya; no, sí; veurém!

Senyó Alcalde, lo que passa
té ya un grapat de bemols.
Alló ja ni es carretera
ni Cristo que lo fundó
totson tolls, fangueras, bassas,
pedruscall, turóns y clots.
De Coll Blanch á Creu Cuberta
no hi ha mes que trenca colls
y es alló un carrer mes péssim
que 'l pitjor carré de Tous.
¿L' arreglará, senyó Alcalde?
—¡Vaya, sí, ya, ya, sí, no...!

Senyó Alcalde', es un es-
[cándol

viva y rellevant; sempre cuidadosas, ans que tot, de la excelencia del conjunt.

Deleita de veras lo veure obras aixís tan notablement executadas, y 's fá acreedora á un calurós encomi l' empresa de Novedats, que proporciona als aficionats á las excelencias del art dramátich, ocasió de passar de una manera tan agradable las vetillas de la temporada de Quaresma.

Y ara una súplica: ¿no podría lograrse la supressió dels sombreros de las senyoras? A la platea del Liceo casi s' ha conseguit. ¿Per qué no ha de conseguirse á Novedats? ¡Si sapiguessen ellas lo macas que son sense aqueixas grans pantallas! Si s' abstinguessin de posár-se'n, crech que molts senyors costipats s' abstindrían de tussir.

Y sense barrets y sense tos, veuríam y sentiríam tota la funció.

N. N. N.

¡JA FARÉM!

Senyó Alcalde, consideri
que va tot avuy tan car
que pel pá de cada día
no basta el mes gros jornal.
Fassi al menos, ja que costan
els ganyíps un ull del cap,
que no siguin curts els pesos
que s' usin midas legals,
y que no se 'ns dongui el lastre
dolent y falsificat.
¿Oy qu' ho farà senyó Alcalde?
—¡Sí, no, sí, sí; vaya; es clar!

veure aquests carrers tan bruts.
Quan el fanch no 'ns empastifa
la pols ens fa plorá 'ls ulls.
Es veu ben bé ab lo que passa
que aquí no mana ningú
puig pot fé qualsevol ximple
lo que li vingui de gust.
En nom dels nassos ofesos
protesto contra els insults
que 's fan al gust y á la higiene.
¿Qué hi diu?

—¡Que sí, vaya, just...!

Senyó Alcalde, fixis home
que 'ls burots no fan l' ull viu,
que 'ls municipals s' adormen,
que 'ls carrers son un pastim,
que 's derrotxa sense solta...
—Vaya, vaya; no, sí, sí...
—¡Home, que *daxó!*— Sí, bueno.
—¡Home, que *dalló!*— ¿Vol dir?
Y així seguirá la cosa
fins al día del judi...
sí, sí, vaya, vaya. ¡Vaya
quins arcaldes que tenim!

JEPH DE JESPU

¡Bona intenció, bona de veras la de 'n Casellas, al publicar en *La Garsa*, un romanso llarch com un

día de Quaresma y més plé de grops que la soca de un pí, que anys enrera li va ser premiat en els Jochs Florals!

¡Bona intenció, bona de veras!

Perque si en Russinyol no hagués escrit la séva obra aplaudidíssima *Cigalas y Formigas*, no s' hauría recordat en Casellas d' exhumar aquell tros de prosa morta que dormía 'l somni dels innocents en els llims del tomo de las composicions premiadas.

¡Bona intenció, bona de veras!

Perque l' exhumació respón manifestament al propòsit de fer honor al precepte catalanista que prescriu: «A qualsevol que aixequi 'l cap sobre 'l nivell de lo ordinari, ¡bon cop de fals!»

¡Bon cop de fals á n' en Russinyoll!

Precisa proporcionar eynas als segadors envejosos del éxit de *Cigalas y Formigas*, perque en lo succesiu pugan discutir la originalitat de aquesta notable producció, «alegant—dirá en Casellas—que s' ha hagut de inspirar en una obra meva, en que també una multitud puja en pelegrinatje á una montanya, demanant pluja, y aixís que plou se 'n va á celebrarho á la taberna. De manera que 'n Russinyol es un plagiari meu.»

Aquesta ha sigut la séva intenció; pero fins ara ningú l' ha capida, ningú n' ha fet cap cas, perque tot lo que té de pretenciosa té de baladí, y ho veurá desseguida qui sápigam fer la deguda distinció entre la prosa que s' arrossega y la poesia que vola... O en altres termes: entre 'l treball de un vulgar tintorer y 'l quadro de un inspirat artista.

Remembransas dels bons temps.

Els bons temps son els de l' Edat mitja, y l' autor de las remembransas es en Francesch Rodón, un dels redactors del *Diari de Catalunya*.

Escoltémlo:

«Aquella época es la mes brillant del nostre Carnestoltas del passat. *Durant* els días que *dura*, els saraus, máscaras y caputxadas, entremesos y farsas ho ompla tot: *al carrer de la Palla*, d' ordinari tan quiet, *s' hi troba 'l centre del bullici* y las parets de Sant Felip Neri y del Hospital de Sant Sever fan ressonar las rialladas de la multitud que á glops hi transita.»

Precisament en el carrer de la Palla, un dels mes estrets de Barcelona, y entre Sant Felip Neri y l' Hospital de Sant Sever, un dels punts mes esquifits de aquell carrer, es ahont se trobava 'l centre del bullici de aquell Carnestoltas qu' encare avuy els de *La Garsa* anyoran.

¡Devía ser molt magre, molt gòtica la gent que degudament disfressada passava per un carrer, que 'n Jacme el Conqueridor, no mes estirant els brassos, hauría abarcat de banda á banda, y encare li hauría vingut estret!

Y ara qu' estich entretingut ab *La Garsa*. Parla en *Pol*, aquell redactor encarregat de fer cada día una mica de brometa, estigui ó no estigui de flis:

«Per aixó me 'n rich quan se parla de *matinés y asonadas* y del himne de Riego y la marxa de 'n *Pere Camps*.»

Aixís mateix, com si en Pere Camps sigués un personatge.

¡Llástima que no visqui avuy cap veterano dels que á Peracamps sapigueren batre com uns héroes, en defensa de la idea lliberal, perque ell li explicaria de quína manera feyan las cosas els homes de aquell temps... uns temps tan ridículs comparats ab els temps de *La Garsa*!

Diumenje á la nit va morir, víctima de una afec-

SÍMBOL MODERNISTA

Aneu mirantme.
¿Sabéu qui só?
Só 'l fret de bulto,
isó 'l panalló!

ció de cor, el distingit dibuixant D. Pere Eriz, que algunas vegadas havia il·lustrat las páginas de LA ESQUELLA.

Divendres al vespre, trobarem al seu metje qu' es l' aplaudit autor dramátich Sr. Nogués y Roca, qui 'ns feu sabedors de la séva malaltia.

—Está perdut—ens digué—no hi ha remey per ell. Y lo pitjor es que no 's vol moure del seu taller, un quarto dalt de un terrat de una casa de la Granvia La portera 'l cuida ¡pobra dona! pero no n' hi ha prou ab els seus ausilis. Als amichs que hi van y s' ofereixen á emportársele'n á casa séva, 'ls contesta que no vol anarhi, que no vol causar molestias á ningú. Fins ahir no 's va poder lograr que permetés l' instalació de una estufa en aquella nevera. Figuris ¡ab aquests frets! Y quan algú s' empenya en governarlo pel seu bé, respon:—Cinquanta anys he viscut sense que ningú m' haja manat may, y ara m' hauría de deixar manar! ¡Si que sería bona!

¡Pobre Eriz!

Com un bohemí va viure sempre, y com un bohemí ha mort.

Encare hi ha patria, encare!

Y patriotas, com aquell parell de manos, que 'l diumenje á la tarde, com si estiguessin contrapuntats, van llensarse al redondel de la Plassa de la Barceloneta, sent revolcats pel toro, l' un darrera del altre, com dos farsells.

A un de aquells dos héroes, mentres li practicavan la primera cura de una ferida que havia rebut á la cuixa, un' ánima compassiva—riss-rass!—va tallarli la cuheta.

Quan se 'n va adonar, haguessin vist desesperació com la de aquell home! Renegava, amenassava, plorava com una Magdalena. Ni 'l rey Wamba quan varen esquilarlo mentres dormía.

No sé si en el calabosso del govern civil ahont varen portarlo á passar la nit, va arribar á consolarse de la seva desventura.

ELS QUE SE 'N VAN

ARMAND SILVESTRE
notable escriptor y qüentista
francés.

Ja tením bisbe.

Conforme tothom sabia ja per endavant, ha resultat favoregut ab el nomenclament, el cardenal Casanya.

Ja 's coneix que va assistir á la boda de la primpessa, puig torna ab la mitra plena de confits.

Que durin y que aprofitin!

L' herencia política del Doctor Morgades, ó siga l' càrrech de Senador per las societats econòmicas de Amichs del país, l' ha recullida l' Doctor Robert.

Sols una cosa desitjém, y es que l' nou senador per las Econòmicas, no imiti al seu antecessor, que tant va *economisarse*, que ni una sola vegada va anar á ocupar el seu puesto en l' alta Càmera.

El Doctor Robert, com á metje, no podrà excusarse de anarhi. Vaji á veure al malalt, y fassi'ns conèixer el seu diagnòstich.

Entre las moltes anécdotes que s' han exhumat ab motiu de la mort de la reyna Victoria, es molt digna de ser coneguda la següent:

El rey Frederich Guillém II de Prusia quan l' inauguració del monument á Beethoven en Bonó, convidá á distints membres de las families reynants. Instalada en els balcons del palau Fürstenberg esperava la regia comitiva l' moment solemne; pero al descorrers la cortina, l' desencant sigué general. L' estàtua estava colocada d' espatllas al palau.

La reyna Victoria, que llavoras era jove, tingué un gran incomodo.

—¡Aquest tipo se 'ns ha girat d' espatllas!— digué l' rey de Prusia.

Llavors un cortesá posá fi á la penosa escena, dient:

—Ja se sab qu' en Beethoven va ser molt grosser. ¿Per qué havia de canviar després de mort?

A mí 'm sembla que l' autor de las nou simfonias podíja fer aixó y molt més, sense pecar de grosser.

¿Qué valen tots els reys de la terra, al costat del rey únich de la música?

La proba es que mentres casi ningú 's recorda de aquells, el colós Beethoven viurá sempre!

Aquest día 's repartia per la Ramblá, l' següent prospecte:

CAFÉ DE... (No hi poso l' nom per no fer propaganda.)

«El mejor, *más serio* y acreditado de Barcelona por su esmeradísimo servicio que corre á cargo de *distinguidas señoritas.*»

¡Olé per la serietat!

A Londres s' ha ensajat ab éxit una enginyosa máquina de votar y fer escrutinis, inventada per Mister Howe.

¡Vaya una innovació!

Aquí á Espanya 'n funciona una, ja fa més de 25 anys, en que 'ls regidors, y diputats provincials y á Corts surten com fets en máquina y sense intervenció de un sol elector.

Inventor de la máquina espanyola: Mister Barra.

En lo present número publicuém el retrato de Armand Silvestre, un dels escriptors més espirituals de la vehina República, que acaba de morir á Tolosa á xeixanta quatre anys d' edat.

Sas poesias, sas pessas teatrals, sas novelas, sas crónicas periodísticas, y sobre tot y de una manera especial, sas coleccions de narracions y qüentos, entre 'ls quals se distingeixen per sa intenció picaresca 'ls titulats *Contes drolatiques*, feyan d' ell l' hereu llegítim de 'n Rabelais.

Qui tant havia fet riure als seus contemporanis, els acaba de donar el primer disgust, ab motiu de la seva mort.

HOME PREVINGUT...

—Diuen que l' fret ja ha passat. Bueno, potser será així, pero jo vull prepararme per si tornava á vení.

Un pobre diable va heretar una quantiosa fortuna de un oncle que *per fi* 's va decidir á morir-se.

Y com era un home molt sincer, va participar als seus amichs la defunció, en una esquela, en la qual hi figurava 'l següent párrafo:

«Tant el méu oncle, com un servidor de vostés hem *passat á millor vida.*»

Á LO INSERTAT EN LO ULTIM NÚMERO

- 1.ª XARADA.—*Ca-nas-tres.*
- 2.ª ANAGRAMA.—*Casa—Saca.*
- 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—*Lo Compte l' Arnau.*
- 4.ª LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Formiga.*
- 5.ª GEROGLÍFICH.—*Per disfressas Carnaval.*

XARADAS

I

GITANADA

En cert carrer de Gracia—hi havia una botiga que estava per llogar—feya la mar de d'ías. Un pobre industrial—fabricant de salsitjas veyent que *tersa-quarta*—de lloguer re 'n tenia, la llogá per tres mesos—pagantlos desseguida.

No sé per quins set sous—avans de fer res dintre va compondre que allí—cap negoci hi faria, y *hu* busca del procu—rador va desseguida.

Ab paraulas tan bonas—com las sévas salsitjas li explica 'l que fa 'l cas—y de pas li suplica que li torni 'ls quartets—y 's quedi ab la botiga. Mes el procurador—no está per tals musicas; fins per no tornar res—ni li torna 'l bon d'ía.

Prou *tres-dugas* no té—per 'narsen desseguida á buscar de gitanos—una bona quadrilla y 'ls diu que si á cubert—tres mesos volen viure que segueixin á n' ell—que 'ls dará una botiga.

Gitanos y gitanas—tots saltan d' alegría y fins algun petó—li volen aná á *quinta*, mes aixó no ho permet—perque tots ells tenian la *tres-quarta total*—y molt plena de *tinya*.

A poch aquella tenda—quedá ben provehida de trastos *adornats*—ab deu mil porquerias, criaturas, homes, donas—una extranya *vagilla* y tres ó quatre burros—que braman tot lo d'ía.

Prou el procurador—procura que alló estiga ben net d' aquella plaga—que tant el mortifica, mes res no pot lograr;—y ahir per mes desditxa van neixer cinch gossets—y tres noys plens de vida.

Y *tres-quinta* vegada—que 'ls fa alguna visita li ensenyan el recibo—mentres d' ell tots se 'n riuhen.

Devant de un quadro aixís—ab punts de modernista podém dir com aquell:—¡Oh, prosa de la vida!

J. STARAMSA

II

Vegetal es la *primera*,
y la *segona* vocal.
Un d'ía anant al *total*
—no 'm recorda l' hora qu' era—

—Quan en aquest temps un hom pensa en l' infern...
casi li cau la baba.

A LA MARINA DE GUERRA ESPAÑOLA REMEY INFALIBLE CONTRA 'L MAREIG

Don Valentín de Aguadulce, ex-comandant d'un acorassat espanyol que va embarrancar á las costas de Flammouth boy somiant qu'empaytava al célebre vapor *Topéka*, s' troba actualment á Barcelona, y l' altre día fent historia de las sevas aventuras s' explicava de la següent manera:

—Jo, amichs meus, encare que fill de Madrit, soch de la fusta dels marinos. Ja quan era petit sempre estava fent barcos soterranis y barrets d' almirant, y may me podían treure de la cuyna, sempre de mans al gibrell ó de peus á la galleda. Era un desfici; tant que 'l meu pare, respectant las meas inclinacions va deixarme fer y als deu anys ja havía fet una pila de viatjes á Manila. Vaig comensar á estudiar de ferm l' armada moderna y ab els tubos y hélices y engravacions vaig posarme un cap tan ple de ciencia... á la marinesca, que 'l mateix ministre va dirme qu' arribaría lluny el día que m' embarqués. Per ff després de vint anys de passejar el garbo per Madrit, vaig ser cridat pera manar una fragata qu' anava á Ilo-Ilo. Y lo bó va ser que com que may me 'n havía vist de mes frescas, el segón que dúyam va sé 'l que 's va cuydar de tot, fins de portarme tassetas de camamilla al camarot. Al tornar, heus aquí que volguent fé 'l *valentín* per dalt del pont vaig caure á l' aygua y van tenir qu' estar dos ó tres días buscantme; aixó va atrassar l' arribada de la fragata y sort vaig tenir de fer veure al ministre que la diferencia dels dos días era per que á la vinguda es tot pujada. Ab aquesta excusa vaig escapar-

se va sentir un *tercera*
qu' espantá á un municipal.

CATALÁ-NISTA

CONVERSA

—¿Ahont vas, Manólo, tan depressa?

—A rebre al meu pare, que arriba ara en aquest tren.

AL CEL DELS MÚSICHS (L' ARRIBADA DE 'N VERDI)

(Del FLOH.)

En Wagner á Sant Pere:

—Porter, feu tocar el dos á aquest mastegador de valsos.

me d' un' altre *fragata*... d' orelles; y aixís vaig guanyarme un ascéns y dugas medallas del mérit naval.

Y desde aquella fetxa, descontant la campanya de Cuba, no havía sortit fins ara fá dos mesos que vam anar al Ferrol y vaig tenir de demanar llicencia; pero ara, gracias á Deu, ja torno á estar en disposició de fer desgracias.

—Y donchs, ¿qué tenía?—li preguntaren els amichs.

—Res, molt senzill, respongué D. Valentín, qu' aixís que donava sortida al barco, ab el *trip-trap* de l' hélice, el *xech-xech* de la máquina y el *zim-zám* de las onadas el cap me feya un *zub-zub* de mil dimonis y vaig haver de deixarho corre.

—Y ara, diu que ja torna á estar bé?

—Sí, senyors, va resultar que lo que tenía era mareig y pel mareig no hi ha mes si no, avans d' embarcarse pendre mitja toma de la següent fórmula: *Cloral: 3 grams, Aygua destilada 50 grams, Aixarop de grosella 60 grams y Essencia de menta 2 gotas.*

Y, efectivament, als pochos días vam tenir el gust de veure á D. Valentín de Aguadulce, ex-comandant d' un acorassat espanyol, que s' embarcava en una *golondrina* de las que van á la Barceloneta y, posantse dret á la punta de proa, desafiava á las encrestadas olas tal-larejant ab ayre triunfal:

—*Dichoso aqueeeel... que tiene
la casa á flote—la casa á flote*

ÚLTIMA HORA

A son degut temps varem donar als lectors un bon remey pels panallons, Ara que las últimas glassadas n' haurán fet sortir de nous y ara que nosaltres mateixos hem tingut ocasió de sapiguer el gust que donan, devém confessar la ineficacia de la espressa medicina, ja que no 'ns els hem pogut curar en absolut fins que havém fet lo que diré: Compran 20 grams de ayguarrás clarificat y 20 grams d' esperit de ví alcanforat; ho posan tot en una ampolla y cada nit se 'n donan una bona frega; després un cop ben aixugats, s' hi passen una gota de glicerina y se 'ls embolican ab un drapet de llana.

Et voilà.

—¿Y d' ahont vé?

—Del poble que tú mateix has dit.

EMILI T. BORGES

TRENCA-CLOSCAS

LOLA COLL DE PASO

CALAF

Formar ab aquestas lletras degudament combinadas lo títul d' un drama catalá.

C. MORERA FONT

TERS DE SÍLABAS

· · · · ·
· · · · ·
· · · · ·

Primera ratlla horisontal y vertical: nom de dona.—Segona: id diminutiu.—Tercera: poble catalá.

UN MILLONARI POBRE

GEROGLÍFICH

I

D
Q I R
O

UN DE BLANES

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, 20.

Imprempta de LA CAMPANA y LA ESQUELLA, Olm, 8.
Tinta Ch. Lorilleuz y C.^a

ANTONI LOPEZ, EDITOR, RAMBLA DEL MITJ, NÚMERO 20, LLIBRERÍA ESPANYOLA, BARCELONA. CORREU: APARTAT NÚMERO 2

Demá dissapte se posa á la venda

EL PECAT DE EVA

HUMORADA EN VERS

PER C. GUMÁ

Ilustrada ab dibuixos de M. MOLINÉ

Un tomet de 32 planas.

PREU: DOS RALS

Obras completas de Ramón de Campoamor á DOS reales tomo

Contienen 886 composiciones	Doloras, 1. ^a serie.	224 páginas	1144,500 versos!!
	Doloras, 2. ^a serie.	222 »	
	Humoradas y cantares.	224 »	
	Pequeños poemas, 1. ^a serie.	224 »	
	Pequeños poemas, 2. ^a serie.	224 »	
	Pequeños poemas, 3. ^a serie.	222 »	
	Colón, poema.	192 »	
	Drama universal, tomo 1. ^o	209 »	
	Drama universal, tomo 2. ^o	212 »	
	El licenciado Torralba.	160 »	
	Poesías y fábulas, 1. ^a serie.	224 »	
Poesías y fábulas, 2. ^a serie.	218 »		

Cada tomo va adornado con una elegante cubierta á varias tintas.

<i>La Mancebia</i> , por Guy de Maupassant.	Ptas. 1
<i>La Conquista del pan</i> , por Kropotkine.	» 1
<i>Palabras de un rebelde</i> , por Kropotkine.	» 1

E. SIENKIEVICZ
POR EL PAN
Ptas. 0'70

125
PLATOS DE VIGILIA
RECETAS CULINARIAS
Ptas. 0'50

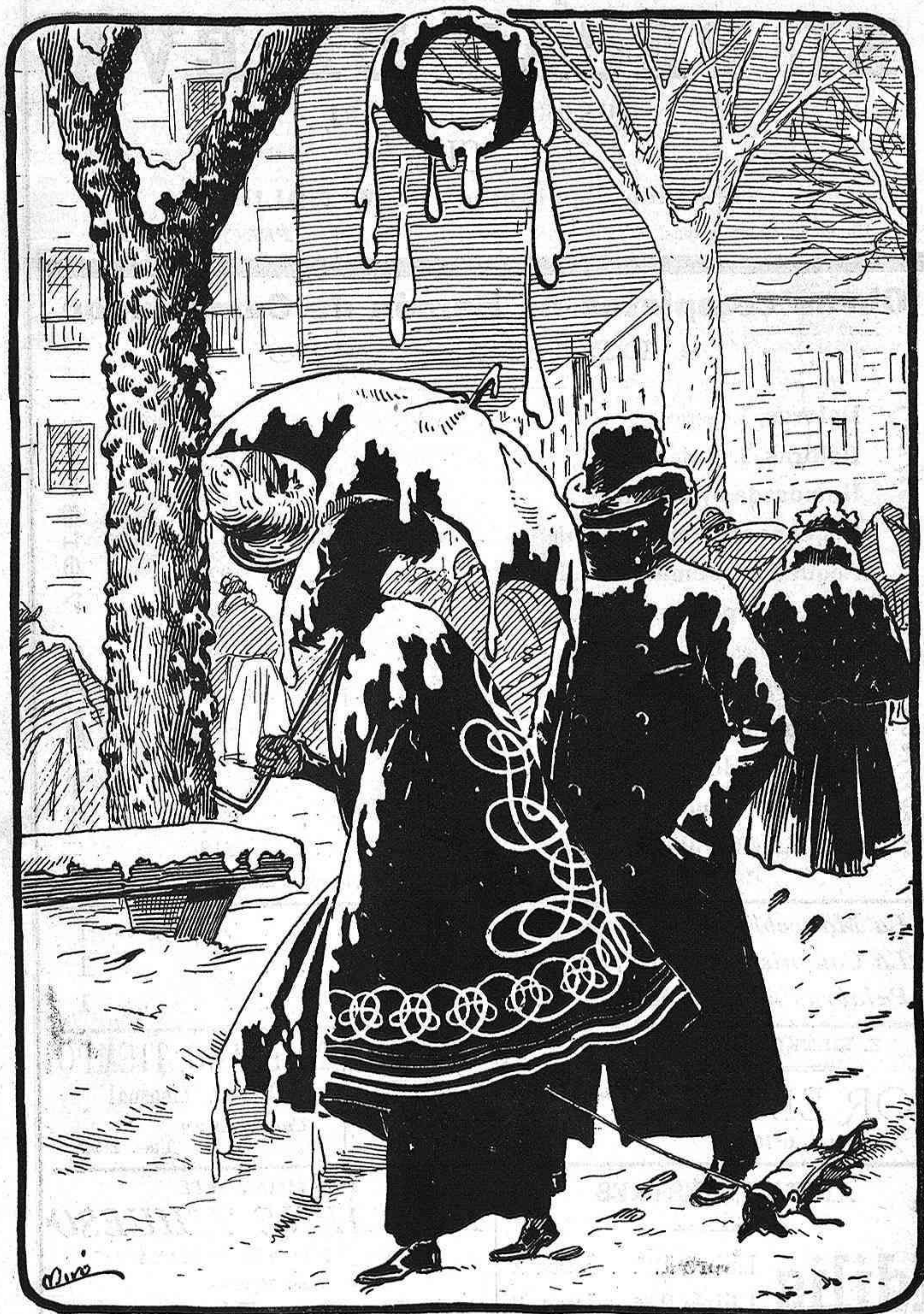
NUESTRO TIEMPO
Revista mensual
Cuaderno 2.º
Ptas. 2'50

APELES MESTRES
Idilis Llibre 1.er . . Ptas. 2
Llibre 2.^{on} . . Ptas. 3

PRÓXIMAMENTE
DE CARNE Y HUESO
POR ANTONIO ZOZAYA
Tomo 76 de la
Colección Diamante

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútuo ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de ports. No responém d' extravíos, si no 's remet ademés un ral pera certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

SOTA ZERO

—¡Vaji en nom de Deu, home! ¿A qui se li ocorreix parlar d' amor ab aquest temps!...
Parlim de brasers, d' estufas, de caloríferos...